

ASTRID LINDGRENOVÁ

Pippi

DLHÁ PANČUCHA
V TICHOMORÍ

*Pippi Dlhá pančucha
v Tichomorí*

Astrid Lindgrenová

*Pippi Dlhá pančucha
v Tichomorí*

Ilustrovala
Ingrid Vang Nymanová

slovar

Copyright © Saltkråkan AB / Astrid Lindgren 1948

Translation © Jarmila Cihová 2008, 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

Original Publisher: Rabén & Sjögren Bokförlag AB, Stockholm, Sweden

Všetky zahraničné práva vlastní Saltkråkan AB, SE-181 10 Lidingö, Sweden;

e-mail nils.nyman@saltkrakan.se

Ďalšie informácie o knihách Astrid Lindgrenovej nájdete na www.astridlindgren.net

ISBN 978-80-556-2370-2

OBSAH

Pippi ešte vždy býva vo Vile Vilôčke	7
Pippi rozveseľuje tetu Lauru	21
Pippi nájde špunka	31
Pippi organizuje vedomostnú súťaž	43
Pippi dostane list	57
Pippi nastupuje na loď	66
Pippi vystupuje na breh	75
Pippi dohovára žralokovi	85
Pippi dohovára Jimovi a Buckovi	95
Pippi má už Jima a Bucka plné zuby	110
Pippi opúšťa Ostrov Kurekuredutov	115
Pippi Dlhá pančucha nechce narásť	123

Pippi ešte vždy býva vo vile Vilôčke

Malé mestečko s uličkami dláždenými mačacími hlavami, nízkymi domčekmi a kvetinovými záhradkami vyzeralo čistučko a prívetivo. Každý, kto sem zavítal, si určite pomyslel, že sa tu býva veľmi príjemne a pokojne. Nebolo tu však veľa pamätihodností. Vlastne iba dve. Národopisné múzeum a stará mohyla. Upozorňovali na ne tabule, ktoré tam starostlivo umiestnili obyvatelia mestečka. Na jednej z nich bolo napísané K NÁRODOPISNÉMU MÚZEU - a pod tým bola šípka. K MOHYLE, mohli ste si prečítať na druhej tabuľke.

No bola tam ešte jedna tabuľa. A na tej stálo:

Táto tabuľa sa objavila celkom nedávno. V poslednom čase sa totiž často stávalo, že ľudia sa pýtali na cestu k vile Vilôčke, dokonca oveľa častejšie ako na cestu k múzeu a mohyle.

Jedného pekného letného dňa sa do mestečka autom priviezol istý pán. Býval v oveľa väčšom meste a preto si o sebe myslel, že je vznešenejší a významnejší ako tunajší ľudia. Možno to bolo trochu aj tým, že mal skutočne krásne auto, vyleštené topánky a na ruke hrubý zlatý prsteň. Vyzeral naozaj náramne elegantne. Preto možno nebolo zvláštne, že si o sebe toľko myslel.

Keď elegantný pán prechádzal ulicami mestečka, ostošesť trúbil, aby si ho všetci všimli.

Zrazu zbadal tabule so šípkami a ústa sa mu roztiahli do širokého úsmevu.

„*K NÁRODOPISNĚMU MÚZEU*, ďakujem, to nemusím,“ povedal si v duchu. „Až po takej zábave netúžim... *K MOHYLE*,“ čítal na druhej tabuli. „Čo-raz lepšie!“

„Ale čo znamená, prepánajána, toto!“ zvolal, keď zbadal tretiu tabuľu. „*K VILE VILÔČKE*... čo je to za meno!“

Na chvíľu zauvažoval. Vila predsa nemôže byť takou pamätihodnosťou ako národopisné múzeum a mohyla. Tá tabuľa tu asi bude z nejakého iného dôvodu.

Nakoniec prišiel na dobré vysvetlenie. Vila je zrejme na predaj a šípka má ukazovať cestu možným kupcom. Elegantný pán už dlho rozmýšľal o tom, že by si kúpil dom v nejakom menšom mestečku, kde nie je toľko hluku ako vo veľkomeste. Niežeby sa tam chcel usídlieť natrvalo, len by si tam občas zašiel oddýchnuť. V malom meste navyše oveľa väčšmi vynikne jeho elegancia a vznešenosť. A tak sa rozhodol, že sa ihneď pôjde na vilu Vilôčku pozrieť.

Pustil sa smerom, ktorý ukazovala šípka. Kým našiel, čo hľadal, musel zísť až na samý okraj mesta. A tam – na veľmi schátranej záhradnej bránke – bolo červeným perom vyryté:

Za bráničkou bola zanedbaná záhrada so starými stromami obrastenými machom, s nekoseným trávnikom a so záplavou kvetov, ktoré si rástli, ako sa im chcelo. Vzadu stál dom, och, ale aký dom! Zdalo sa, že sa každú chvíľu môže zrútiť. Elegantný pán naň pozeral a zrazu zastonal.

Na verande totiž stál kôň. Elegantný pán nebol na kone na verandách zvyknutý, preto zastonal.

Na slnkom zaliatych schodíkoch vedúcich na verandu sedeli tri deti. Uprostred sedelo dievča s tvárou posiatou pehami a s dvoma ryšavými vrkočmi, ktoré mu trčali dohora. Vedľa neho sedelo z jednej strany rozkošné dievčatko so svetlými vlnitými vlasmi, oblečené v modrých kockovaných šatách, a z druhej strany pekne učesaný chlapec. Ryšavému dievčaťu sedela na pleci opička.

Elegantný pán zauvažoval. Že by bol zablúdil? Mohol si azda niekto myslieť, že predá takýto schátraný dom na spadnutie?

„Počujte, decká,“ zakričal, „je táto škaredá chajda naozaj vila Vilôčka?“

Dievča s ryšavými vlasmi, ktoré sedelo uprostred, vstalo a zamierilo k bráničke. Ostatné dve deti ju pomaly nasledovali.

„Čo nemáš jazyk?“ oboril sa pán na Pippi ešte skôr ako došla k bráničke. „Je táto chajda naozaj vila Vilôčka?“

„Moment, musím porozmýšľať,“ povedalo ryšavé dievča a zamyslene zvrátilo čelo. „Národopisné múzeum to nie je! Mohyla – tiež nie! Už to mám,“ zakričalo. „Je to vila Vilôčka.“

„Odpovedaj slušne,“ zavrčal elegantný pán a vystúpil z auta. Rozhodol sa, že sa predsa len pozrie na dom lepšie.

„Dom by som, pravdaže, mohol dať zbúrať a postaviť si nový,“ zamrmlal si popod nos.

„Áno, a prečo by sme nezačali hneď,“ vykričala ryšaňa a rázne odtrhla zopár dosiek zo štítu domu.

Elegantný pán ju nepočúval. Malé deti ho vôbec nezaujímali a teraz mal navyše hlavu plnú

iných myšlienok. Záhrada, hoci taká zanedbaná, vyzerala v slnečnej žiare naozaj lákavo a príjemne.

Keby sa tu postavil nový dom, pokosila tráva, upravili chodníky a zasadili poriadne kvety, ani človek s jeho eleganciou by sa za ňu nemusel hanbiť. Elegantný pán sa rozhodol, že vilu Vilôčku kúpi.

Poobzeral sa okolo seba, čo ešte by sa dalo vylepšiť. Samozrejme, staré, machom obrastené stromy musia ísť preč. S odporom zazeral na mohutný hrčavý dub, ktorého konáre sa klenuli nad strechou vily Vilôčky.

„Ten dám vyťať,“ vyhlásil rozhodne.

Chutné dievčatko v modrých kockovaných šatočkách vykričlo.

„Och, Pippi, počula si to?“ vydesená sa obrátila na Pippi.

Ryšavé dievča nevzrušene skákalo na záhradnom chodníku žabky.

„Ako som povedal – ten starý prehnitý dub dám vyťať,“ zopakoval si elegantný pán sám pre seba.

Dievčatko v modrých kockovaných šatách pro-sebne zopälo ruky smerom k nemu.

„Och nie, nerobte to,“ povedalo. „Je to... je to taký úžasný strom na lezenie. A navyše je bútlavý, takže sa dá vliezť dovnútra.“

„Hlúposti,“ zahriakol ju elegantný pán. „Vieš si ma azda predstaviť, ako lozím po stromoch?“

Vtedy k nim prišiel aj pekne učesaný chlapec. Tváril sa znepokojene.

„Ibaže v tom strome rastie malinovka,“ povedal nástojčivo. „A aj čokoláda. Každý štvrtok.“

„Počujte, decká, myslím, že ste pridlho sedeli na slnku,“ povedal elegantný pán. „Trochu sa vám všetko pomotalo v hlavách. Ale mňa do toho vlastne nič. Chcem tento dom kúpiť. Môžete mi povedať, kde nájdem majiteľa?“

Dievčatko v modrých kockovaných šatách sa rozplakalo a učesaný chlapec utekal k ryšavému dievčaťu, ktoré ešte vždy skákalo žabky.

„Pippi, nepočuješ, čo hovorí? Prečo nič nerobíš?“

„Ja že nič nerobím?“ ozvalo sa ryšavé dievča. „Skáčem tu žabky, čo mi sily stačia, a ty si prídeš a povieš, že nič nerobím. Pod' skákať aj ty, uvidíš, aké je to super!“

Prestala skackať a podišla k elegantnému pánovi.

„Volám sa Pippi Dlhá pančucha,“ povedala „A toto sú Tomi a Annika,“ ukázala na svojich kamarátov. „Môžem vám nejako pomôcť? S nejakým domom, ktorý treba zbúrať, stromom, ktorý treba spáliť, alebo s niečím iným, čo treba zmeniť? Stačí povedať!“

„Nezaujímam ma, ako sa voláte. Chcem len vedieť, kde nájdem majiteľa domu. Rozhodol som sa, že ho kúpim.“

Ryšavé dievča, ktoré sa volalo Pippi Dlhá pančucha, sa vrátilo ku skákaniu žabiek.

„Majiteľka je práve teraz trochu zaneprázdnená,“ povedala a ani na chvíľku neprestala usilovne skákať. „Úplne brutálne zaneprázdnená,“ dodala a skákala okolo elegantného pána. „No keď si sadnete a chvíľku počkáte, určite príde.“

„Majiteľka? Takže táto chajda patrí žene? Tým lepšie,“ spokojne povedal elegantný pán. „Ženy sa obchodom nerozumejú. Takže možno dúfať, že to tu všetko zhrabnem za babku.“

„Hej, možno dúfať,“ zopakovala Pippi Dlhá pančucha.

Keďže pán nevidel žiadne miesto, kde by si mohol sadnúť, opatrne sa usadil na schody verandy. Opička nepokojne skákala hore-dolu po zábradlí.

Tomí a Annika, tie dve milé a učesané deti, stáli obďaleč a zhrozene naňho vypliešľali oči.

„Bývate tu?“ spýtal sa elegantný pán.

„Nie,“ povedal Tomí, „sme zo susednej vily.“

„Ale chodievame sem každý deň a hráme sa tu,“ dodala Annika hanblivo.

„Tak s tým teraz bude koniec. Mne po záhrade nebudú pobehovať nijaké decká. Decká neznám.“

„To chápem,“ povedala Pippi a na chvíľku prestala skákať. „Všetky decká by bolo treba postrieľať.“

„Ako môžeš povedať niečo také?“ ozval sa Tomi dotknuto.

„Tak veru, všetky decká treba postrieľať,“ trvala na svojom Pippi. „Ale nejde to. Potom by z nich totiž nikdy nenarástli takíto milí páni. A bez tých by sme sa nezaobišli.“

Elegantný pán pozeral na Pippine ryšavé vlasy a rozhodol sa, že si čakanie trochu spríjemní.

„Vieš, čo máš spoločné s horiacou záparkou?“

„Nie,“ povedala Pippi. „Ale vždy som to chcela vedieť.“

Elegantný pán silno potiahol Pippi za vrkoč.

„Obidvom horí hlavička, chachacha!“

„Čo všetko sa človek nedozvie,“ povedala Pippi. „Že mi to nenapadlo už dávno!“

Elegantný pán na ňu pozrel a povedal:

„Aby si vedela, podľa mňa si to najškaredšie decko, aké som kedy videl.“

„Nuž čo,“ povedala Pippi, „Myslím, že ani tebe príroda nenadelila krásy tak, aby pri pohľade na teba človeku poskočilo srdce od radosti!“

Elegantný pán sa zatváril urazene, no nepovedal nič.

Pippi chvíľu mlčky stála a s hlavou naklonenou nabok si ho prezerala. Napokon sa ozvala:

„Viete, čo máme spoločné my dvaja?“

„My dvaja?“ povedal elegantný pán. „My predsa nemáme nič spoločné, aspoň dúfam.“

„Ale áno,“ povedala Pippi. „Obaja sa radi vyťahujeme. Ale ja menej.“

Smerom od Tomiho a Anniky sa ozval slabý chichot.

Elegantný pán očervenel ako paprika.

„Tak ty si ešte aj bezočivá!“ zreval. „Ale ja to z teba vytlačím.“

Zahnal sa tučnou rukou, no Pippi odskočila nabok a o chvíľku už sedela vysoko na búrľavom dube. Elegantný pán stál s ústami otvorenými od úžasu.

„Kedy začneme s tým vytlákaním?“ spýtala sa Pippi a pohodlne sa usalašila na konári.

„Mám dosť času, môžem počkať,“ povedal elegantný pán.

„Výborne,“ Pippi nato. „Pretože sa chystám zostať tu hore do polovice novembra.“

Tom a Annika sa pustili do smiechu a zatlieskali. To však nemali robiť. Do elegantného pána vošla hrozná zlosť, a keď nemohol chytiť Pippi, zdrapil za krk Anniku a vyhlásil:

„Tak teda naložím tebe. Vidí sa mi, že aj tebe sa zide menší výprask.“

Annika, ktorá nikdy v živote nedostala výprask, od úľaku srdcervúco vykrikla.

Pippi zoskočila zo stromu, až to zadunelo, a jedným skokom bola pri elegantnom pánovi.

„Tak to teda nie. Nebudeme sa biť, radšej ťa trochu prevetrám.“

A to aj urobila. Zdrapila elegantného pána okolo tučného drieku a niekoľkokrát ho vyhodila do vzduchu. Potom ho na vystretých rukách odniesla k autu a šmarila na zadné sedadlo.

„Myslím, že to búranie si necháme na inokedy,“ povedala. „Chápeš, ja búram domy len raz do týždňa. Ale nikdy nie v piatok, pretože vtedy treba upratovať. Takže v piatok zvyčajne povysávam celý dom a v sobotu ho zbúram. Všetko má svoj čas.“

Elegantný pán s veľkými problémami preliezol dopredu za volant a čo najrýchlejšie odišiel. Báľ sa a zároveň ho hnevalo, že sa mu nepodarilo hovoriť s majiteľkou vily Vilôčky. Veľmi rád by bol totiž vilu kúpil a tie protivné decká vyhnal preč.

O chvíľku uvidel policajta. Zastavil a spýtal sa: „Mohli by ste mi pomôcť nájsť ženu, ktorej patrí vila Vilôčka?“

„Veľmi rád,“ povedal policajt. Nasadol do auta a zavelil:

„K vile Vilôčke!“

„Nie, tam ju nenájdete,“ povedal elegantný pán.

„Ale áno, určite tam je,“ tvrdil policajt.

S policajtom po boku sa elegantný pán cítil bezpečne, a tak poslúchol a vrátil sa k vile Vilôčke. Veľmi si totiž želal hovoriť s majiteľkou vily.

„Tam je majiteľka vily Vilôčky,“ povedal policajt a ukázal na dom.

Elegantný pán pozrel smerom, ktorým ukázal policajt. Chytil sa za čelo a zastonal. Na schodoch verandy stálo ryšavé dievča, tá hrozná Pippi Dlhá pančucha, a na vystretých rukách nieslo koňa. Opička mu sedela na pleci.

„Hej, Tomi a Annika,“ zakričala Pippi. „Poďte sa trochu previezť na koni, prv ako zasa príde nejaký špikelant.“

„Povie sa špekulant,“ opravila ju Annika.

„To je... majiteľka vily?“ vytisol zo seba elegantný pán. „Ale veď je to len malé dievča.“

„Áno,“ povedal policajt. „Je to len malé dievča. Ale zato najmocnejšie dieťa na svete. Býva tam celkom sama.“

Kôň s tromi deťmi na chrbte sa cvalom prihnal k bráničke. Pippi pozrela dolu na elegantného pána a prihovorila sa mu: